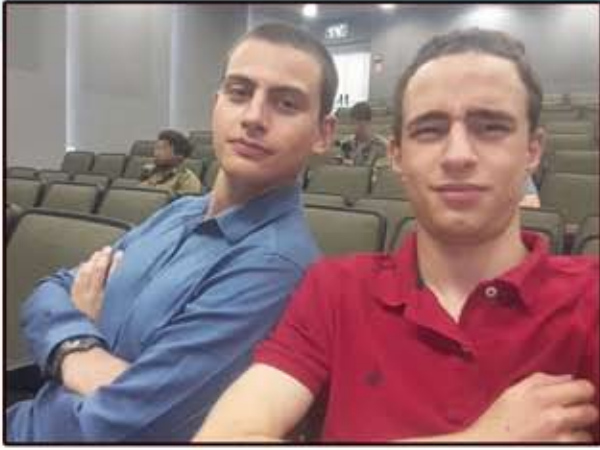

משיעמום נולד מחזמר

אלעד באדום, יאיר בכחול

אז האמת שהסיפור מתחיל במקום די מוזר, סתם שני אנשים, אלעד ואני, עם המון זמן פנוי.

בהתחלה הבנו ששינוי די אוהבים את המחזמר "המילטון" - הראפ, ההיסטוריה וכמובן show, זה לא סתם מחזמר מאוד נחשב בעולם. משם הייתה לנו מעיין בדיחה: "מה אם נקשר דמויות לחברים שלנו?" מעיין משחק כזה ששיחקנו אחד עם השני במשך כמה זמן.

זה יכול היה להישאר בגדר בדיחה פרטית, אבל השעמום הציק, עד אמרנו לעצמנו: "אולי נפיק ערב ייעודי לזה?".

אז כתבנו מייל בתפוצה רחבה, והזמנו את כל מי שרצה לבוא לפגישת 'התנעה'.

עוד לא ברור התנעה של מה, אבל קשור ל"המילטון". להפתעתנו, זכינו להצלחה הראשונה והקריטית ביותר: למצוא אנשים טובים, כי הרי בלי זה - כל השאר זניח.

כאן אולי המקום לספר שאני בוגר המרכז למחוננים באורנים. לפני שהגעתי לאורנים, למדתי בבית ספר 'רגיל', שהיו בו אנשים שונים, חלקם תומכים חלקם 'הורסים'. באורנים לעומת זאת, הגעתי לסביבה שהיו בה המון אנשים מוכשרים בהמון תחומים שונים, ובמקביל גם מאוד תומכת.

חזרה להפקה. נפגשנו כולנו, אבל הסתבר שרבים מהבאים היו בטוחים שאנחנו מפיקים מחזמר שלם ופתוח לכולם, שזה מעט שונה מהחזון הצנוע שלנו. ולמרות זה. מה שמוביל לנקודה החשובה השנייה:

אם זה לא עולה הרבה, למה לא בעצם? זה מזכיר לי בהרבה מובנים את כיתה ז' קורסים במדע וטכנולוגיה וכאלה... דווקא צילום. ומהמצב המוזר שבו צילום למשהו חדש לחלוטין, רק כי זה מה ש'זרם'. חזרה להפקה. התחלנו לעשות חזרות, יכולים לעשות הכל, די מהר הבנו שאין לנו של אלעד מוגבל להשתתפות מוגבלת

פלייביל מההפקה המקורית בברודווי מתוך ויקיפדיה

וכמה שזה מפתה לחשוב שאדם אחד (או שניים) סיכוי. אני חסר כל הכשרה או ידע מוזיקלי, והידע במקהלה, כך שהיכולת שלנו לתת ביקורת בונה

היא מוגבלת מאד. אז זיהינו את האנשים שנראו הכי נלהבים, ונתנו להם לנהל את החלקים שהם מבינים בהם. אם זה כוריאוגרפיה, שירה או בימוי. זה הנקודה השלישית: לכל אדם יש כשרון אחר, וצריך לדעת לתת לו לבלוט. לפעמים מפתיע למה אנשים מסוגלים.

למשל כשהגעתי לאורנים הייתי בטוח שכולם יהיו מתמטים-פיזיקלים, בעלי כשרון יחיד, ודי מהר הסתבר לי שאנשים מוכשרים בדברים רבים: יש מחוננים מוזיקליים, אומנותיים, ריאליים, ועד תחומים רבים. חלק בכמה תחומים, ולרוב לא תצליח לצפות במה אנשים יהיו מוכשרים. והם תמיד יכולים להרשים.

חזרה להפקה: די מהר נתקלנו בכמה בעיות: אין אולם, ואין מקום לעשות בו חזרות או להניח ציוד כלשהו. בלית ברירה נאלצנו לנקוט ב'אמצעים קיצוניים' - לבקש מאנשים. פשוט לבוא ולומר: "היי, האולם שלך בקושי בשימוש בשעות הערב, האם אפשר להשתמש בו?", "היי, הבנתי שאתה אוהב לעשות תאורה לאירועים כתחביב, האם מחזמר נשמע מעניין?" וכו'. נכון - רוב הפעמים אמרו לנו "לא" או "נדבר", אבל המשכנו לשאול עוד ועוד אנשים, ובסוף מצאנו את מי שרצו לעזור. מה שמביא אותנו לנקודה הרביעית: פשוט תבקשו. מקסימום תקבלו לא - וזה לא נורא בכלל. לרוב תקבלו הערכה על האומץ בלבד.

בזמן החזרות צצו בעיות למכביר. מחסור בציוד, בעיות חברתיות בין שחקנים, מלחמות קרדיטים, ושחקנים שהבינו שזה לא מתאים להם. כולן היו פתירות במידה כזו או אחרת, אבל תבעו המון זמן. במשך שבועות אם לא חודשים הלכנו לישון בקביעות אחרי 1 בלילה, כי אחרת פשוט לא היה לנו את הזמן לטפל בזה. לא היינו שורדים בלי להפנים את הנקודה החמישית: בשביל לעשות משהו גדול, אין ברירה אלא להשקיע כמות משמעותית של זמן.

ביום ההופעה היה כאוס מוחלט. המון דברים השתבשו. בסופו של דבר הגיעה השעה למופע וההתרגשות הייתה בשיאה, ועמה גם הלחץ. אבל היי - מסתבר שהחזרות עבדו, כולם עשו מה שתרגלנו, כל אחד ידע בדיוק מה ומתי, וזה עבד!

מסקנה: אם מבינים את הרעיון שמאחורי השקעת זמן, בקשות חסרות בושה, הבנת הכישרונות של אנשים, היכולת לזרום, ולהיעזר באנשים טובים, ניתן להפיל מחסומים. ו-מפתיע מה יכול לעשות השעמום.